

Lukács evangéliumának utolsó előtti fejezete Jézus megjelenését, és „utolsó szavait” tartalmazza. Jézus megjelenik a tanítványoknak, akik rémületükben azt hiszik, hogy szellemet látnak. Azonban a Mester kérdőre vonja őket: *„Miért ijedtetek meg, s miért támad kétely szívetekben? Nézzétek meg a kezem és a lábam! Én vagyok. Tapogassatok meg és lássatok! A szellemnek nincs húsa és csontja, de mint látjátok, nekem van.”* Számomra ez a szakasz azt jelenti, hogy nekünk, embereknek mindig szükségünk van arra, hogy lássuk és megtapasztaljuk Jézust. Ugyanakkor szerintem fontosabb, hogy mások általunk lássák és tapasztalják meg a jézusi tanítást, a jézusi utat. Így, paradox módon, közelebb kerül(het)ünk a jézusi szférához. Töreksem-e arra, hogy életem példázza szeretet az Isten?

Jézus „utolsó szavai” a következőképpen hangzottak: *„[Jézus] Nevében megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni minden népnek Jeruzsálemtől kezdve.”* Jézus utolsó szavainak nagyszerűségét az univerzalitásában látom, hiszen a Mester nem akar kivételt tenni, minden ember számára szánta örökségét és legfőbb üzenetét: Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket! Azt gondolom a jézusi tanítás ezért sem veszítette el aktualitását napjainkban, hiszen erre a kivételt-nem-ismerő, feltétel nélküli szeretetre manapság is szükség lenne.

A jézusi példából kiindulva tudok-e feltételek nélkül szeretni a családomban, a munkahelyemen, közösségeimben vagy más embertársi kapcsolataimban?

Zsidi Bernát (Budapest)